

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego upłynął dnia 31 października 2002 r.

(¹) Dz.U. L 316 z 1.12.2001, str. 5

**Skarga wniesiona dnia 28 czerwca 2004 r. przez
Rzeczpospolitą Polską przeciwko Radzie Unii Europejskiej**

(Sprawa C-273/04)

(2004/C 239/10)

Dnia 28 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej sporządzona przez Rzeczpospolitą Polską reprezentowaną przez pana Jarosława Pietrasa.

Rzeczpospolita Polska wnosi do Trybunału o:

- 1) orzeczenie przez Trybunał Sprawiedliwości o nieważności art. 1 pkt 5 decyzji Rady nr 2004/281/WE z dnia 22 marca 2004 r. w sprawie dostosowania Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki, Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, w następstwie wspólnej polityki rolnej (¹),
- 2) Rzeczpospolita Polska wnosi równocześnie o:
 - rozpoznanie sprawy w języku polskim,
 - rozpoznanie sprawy w składzie Wielkiej Izby,
 - obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej uważa, iż przepis art. 23 Aktu Przystąpienia, interpretowany zgodnie z zasadami wykładni umów międzynarodowych, jak również zgodnie z zasadami wykładni prawa wspólnotowego, nie daje podstawy prawnej do przyjęcia środków określonych w art. 1 pkt 5 decyzji nr 2004/281/WE, polegających na rozszerzeniu niepełnego wymiaru płatności na nowe płatności bezpośrednie.

Zaskarżony środek nie stanowi dostosowania Aktu Przystąpienia do zmian wspólnej polityki rolnej, lecz istotną zmianę określonych w tym Akcie warunków przystąpienia, niekorzystną dla Rzeczypospolitej Polskiej oraz producentów rolnych działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zaskarżony środek nie jest środkiem niezbędnym w wyniku zmiany reguł wspólnotowych. W konsekwencji, według Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, Rada Unii Europejskiej nie miała kompetencji do rozszerzenia niepełnego wymiaru płatności w drodze decyzji przyjętej na podstawie art. 23 Aktu Przystąpienia. Wprowadzając zaskarżony środek, Rada Unii Europejskiej naruszyła przepis art. 23 Aktu Przystąpienia.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej twierdzi ponadto, że zaskarżony środek jest sprzeczny z celem Traktatu o Przystąpieniu, jakim jest pełne objęcie nowych Państw Członkowskich prawami i obowiązkami wynikającymi z członkostwa w Unii Europejskiej oraz narusza zasadę niedyskryminacji, wyrażoną w art. 12 i art. 34 ust. 2 drugi akapit Traktatu WE. Traktat o Przystąpieniu przyjął zasadę przystąpienia nowych Państw Członkowskich na równych prawach, a więc z poszanowaniem podstawowej zasady niedyskryminacji i równego traktowania producentów ze Wspólnoty Piętnastu Państw i z nowych Państw Członkowskich. Ta podstawowa zasada doznawała ograniczeń jedynie w przypadku enumeratywnie wymienionych instrumentów wsparcia producentów rolnych. Zaskarżony środek wprowadza natomiast odmienną zasadę o charakterze dyskryminacyjnym, zgodnie z którą wszystkie płatności bezpośrednie, obecne i przyszłe, będą przyznawane na nierównych zasadach wynikających z mechanizmu stopniowego wprowadzania. W konsekwencji zaskarżony środek prowadzi do nieokreślonego, niepewnego zakresu odstępstw od zasady niedyskryminacji i równego traktowania.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej uważa również, iż zaskarżony środek, poprzez przyjęcie jako zasady rozwiązań, które w Traktacie o Przystąpieniu miały charakter wyjątkowy, podważa osiągnięty kompromis negocjacyjny i stanowi naruszenie zasady dobrej wiary. Rząd Rzeczypospolitej Polskiej twierdzi, iż od początku negocjacji akcesyjnych uznawał mechanizm stopniowego wprowadzania jako rozwiązanie o charakterze wyjątkowym, obejmujące jedynie enumeratywnie wymienione instrumenty wsparcia, nie zaś jako zasadę wspierania dochodów rolniczych na Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

(¹) Dz.U. L 93 z 30.3.2004, str. 1.